

Zörgető

VII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

2015. KARÁCSONY

Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3-20)

Csenki András lelkipásztor írása:

“Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra, találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban”

Luk.2: 11-12.

A karácsony előtti adventi készülődésre az emberi természetünk miatt van szükség. Az ajándékozás előkészítése, a család életének megszépítése, lelkünk ünneplőbe öltöztetése, minden dolgunk elrendezése örömmel tölt el bennünket. Átéljük az Istentől adott rend és harmónia erejét, ha együtt mozdulunk vele, és megdermeszt bennünket a félelem, az aggodás, a háború, a feszültség, a harag, ami diszharmóniát visz az életünkbe.

Krisztus megtestesülése, amit születésnek nevezünk, az Isten mérhetetlen kreativitásának, és szeretetének a tanúbizonysága. Krisztus születése hétköznap volt, olyan, mint minden szürke nap ezen a világon és attól lett mássá, hogy felismertük benne, ami Istentől született. Így válik minden hétköznap a felismerés által Istenben gazdaggá, amit hálával tudunk megélni, és azt tesszük, ami a szívünkéből jön. Wass Albert szerint: ”Küszöbön áll a nap, az az egyetlen egy nap az évben, mely hivatalosan is a szereteté. Háromszázhatvanöt nap közül háromszázhatvannégy a gondjaidé, a céljaidé, munkádé, és a szereteté csupán egyetlen egy, s annak is az estéje egyedül. Pedig hidd el, Ismeretlen Olvasó, fordítva kellene legyen. Háromszázhatvannégy nap a szereteté, s egyetlen csak a többi dolgoké, s még annak is elég az estéje.”

Nem mindegy tehát, mi határozza meg a háromszázhatvannégy napot az életünkben, a lelkünk állapota milyen lett, mivel van tele

fejünk és kezünk, és mit értettünk meg abból, ami velünk történt.

Kevés idő volt megteremteni magunkban a csendet, hiszen egész évben sürgetett dolgaink elrendezése. Advent idején fontos a lassítás művészete, amit a pihenéssel és elengedéssel tudunk elérni. Az ajándékozásban átéljük, hogy nagyobb öröm adni, mint kapni, de örülünk a számunkra jól megválasztott meglepetésnek, mert figyelnek ránk, ismernek bennünket és fontosak vagyunk. Nehéz az egyedül élőknak, akik társtalanságukban a magány érzésével küzdenek meg. Gyermekeink arcán látni a karácsonyi várakozás izgalmát, a lelkük még nyitott és tiszta a csodára. Jézus is gyermeki arcban és testben érkezett meg közénk, ölelhető formában, ami többet jelent minden szónál, mert a lénye határtalanul sugárzik mindenki felé. Minden szó, amit Krisztus kimondott az emberiség javára, egy gondolat, ami ajtót nyit egymás felé és Isten felé.

A gyermek Jézus lépései, első szavai és mosolya hasonlatosak a mi mozdulatainkhoz és gügyögésünkhöz, amivel csodát tettünk e világban. A bennünk lakozó léleknek kincsei vannak és nekünk magunknak érteni és olvasni kell belőle, hogy mások számára is érthetővé tegyük őket. Így tette Krisztus is és nekünk is szabad őt követniünk, Isten a lelkiunktől nincs távol és többet tudunk róla, mint gondolnánk. A Krisztus születésének csodája ebbe a titokba akar bennünket beavatni, amivel mindannyian a földre érkeztünk és túl természetesen túlléptünk és feledésbe merítettünk önmagunk számára. Istentől lelki kincseket kapunk testben elrejtve, hogy hatással legyünk, mint Krisztus is hatással volt a világra.

Ünnepeljük Krisztusban teremttségünket, születésünket, lelki meghatározottságunkat, és gyógyulhatunk ha látjuk őt mert igazából minden ember magát láthatja meg a szemében. Hiszen úgy néz ki mint én, hozzám hasonlóvá vált, emberré lett!

Figyelmeztetés ez, hogy tárgyiasult világunkban az ember nem lehet fogyasztási cikk, ösztöntárgy; milyen nagy baj forrása, ha nem értik meg, unják, félretolják, mellőzik, keresnek helyette mást, nem figyelnek rá, nem számítanak gondolatai és érzései. Tehát mi vagyunk Isten világában a teremtés által az ajándékok, akik bontódunk, vagy tépődünk, ütődünk, vagy értékiünkön kezelnek bennünket és gyönyörködnek bennünk, nincs ennél szebb ajándék Istentől, hiszen általa alkotott személyek, isteni lények vagyunk. Krisztus érkezésével, a látás világában az emberek szeme előtt játszódik le önmaguk csodája, hogy értsék Isten gondolatát, tervét és akaratát, szavait és tetteit. Minden hétköznap így válik értékes ünnepé, amikor értjük és éljük, és minden

ünnep hétköznapra unalmassá és szürkévé, hideggé és embertelenné, szigorúan bizalmatlanná és nyugtalanítóan zavarosan kényszeredetté, amikor nem értjük és éljük.

Márai Sándor írja a Füveskönyvben: "A legtöbb ember egy életet tölt el azzal, hogy módszeresen izzadva, szorgalmasan és ernyedetlenül készül a boldogságra. Terveket dolgoznak ki, hogy boldogok legyenek, utaznak és munkálkodnak e célból, gyűjtik a boldogság kellékeit a hangya szorgalmával és a tigris ragadozó mohóságával. S mikor eltelt az élet, megtudják, hogy nem elég megszerezni a boldogság összes kellékeit. Boldognak is kell lenni közben, s erről megfeledkeztek."

Jézus Krisztus azért született, fogócskázott a gyermekek között, tanított és csodákat tett az emberek világában, hogy időben megtanítson boldognak lenni, még mielőtt megfeledkeznénk róla!

Krisztussal egy bölcsőben születünk a világra, hogy ne legyünk árvák és kiszolgáltatottak, és tőle tanuljunk boldognak lenni minden körülmények között. A boldogság tanulható Istentől, így legyen boldog karácsonyi ünnepünk!

Csenki András
lelkipásztor

Áprily Lajos:

Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem, hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdekességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

Kedves Rákosfalvai Testvérek!

2015. adventjében járunk és várjuk a karácsonyt. Persze tisztában vagyunk vele, hogy Krisztus születése a karácsony csúcspontja. Viszont a készülődés, rohanás, ajándékok beszerzése, családi együttlétek összehangolása minden fogadkozásunk ellenére, évről-évre elhomályosíthatja az ünnep lényegét. Cseri Kálmántól, a neves pasaréti lelkipásztortól ezt olvastam: "A karácsonyt Krisztus születéseként tartjuk nyilván, de pontosabb lenne az a megfogalmazás, hogy Isten ajándékának az öröme ragyogja be!,"

Most én kérek minden gyülekezeti tagtól egy ajándékot! Mindenki beszélgesen egy olyan gyülekezeti taggal, akit még nem ismer. Ha ezt mind a 100 gyülekezeti tag teljesíti, az 50 beszélgetést jelent. Nem vagyok telhetetlen, elég egy pár perc!

Lássunk egy kis visszatekintést a lassan elmúló esztendőből! Nem túlzás kijelenteni,

hogy az elmúlt években indult csoportok, közösségeink tovább épültek, erősödtek. Igaz ez a szép korúakra, az ifire, filmklubra, BRFK-ra (Budapesti Rákosfalvai Fiatalkeresztények), baba-mama klubra, vasárnapi iskolára és női közösségünkre is. Levente Péter és Döbrentei Ildikó „Egy nap a szeretetről” alkalmára több, mint hatvanan jöttek és lettek gazdagabbak lelkileg ezáltal. De a vácrátóti botanikus kert és a Tatai úti vasúttörténeti park közösségépítő alkalmain is szép számban képviseltették magukat gyülekezeti tagjaink. A nyári napközis táborban 30-32 gyermek vett részt és az volt a szomorú, hogy csak egy hétig tartott. Júliusban komoly fába vágtuk a fejszénket a felújítás kapcsán. Az elhasználódott kerti járda helyett térkövet építettünk, a kerítés is újra lett festve és a gyülekezeti terem is körbe lett szigetelve és ahol kellett újra festve. Gondolva az idősekre és a nehezebben közlekedőkre az udvaron egy kivételével kiiktattuk a lépcsőket és új korlátok is készültek. Ez a munka gyülekezeti adományokból és egyházi pályázatból valósult meg. De elsősorban Istennek jár a hála és köszönet. Már második évben hitoktatónk Kárász Eszter. szeptembertől 25 csoportban végez hitoktatást gyülekeztünk területén lévő iskolákban. További áldott és eredményes szolgálatot kívánunk neki. Hálás vagyok a gyülekezeti újságunk folyamatos fejlődéséért és lelkipásztorunk áldozatos szolgálatáért! Köszönöm a gyülekezetnek az adakozást, a szolgálatokat és az imádságokat. Kívánom, hogy a 2016-os évben tovább gazdagodjon lelkieken Isten rákosfalvai népe!

Kiss László

gondnok

Kérem a gyülekezet tagjait, hogy 19-én ünnepeljünk együtt! Szeretettel várunk Mindenkit!

*“Újuljatok meg lelketekben és elmétekben”
Efézus 4,23.*

Alkalmaink:

November 29- december 13-ig adventi könyvvásár a templomban

december 19. közös gyülekezeti karácsonyi koncert

Dec. 24. 15 h Szenteste Istentisztelet

*Dec. 25. 10 h Karácsonyi Istentisztelet,
Igét hirdet Csenki András*

*Dec. 26. 10 h Istentisztelet Legátus
szolgálatával*

*Dec. 27. 10 h Istentisztelet Csenki András
szolgálatával*

Dec. 31. 15 h Óévváró Istentisztelet

Január 1. 10 h Újévi Istentisztelet

KARÁCSONYI KONCERT

Szeretettel hívunk és várunk mindenkit karácsonyi koncertünkre és az azt követő szeretetvendégségre, hogy együtt ünnepelhessünk!

*Időpont: 2015. december 19. szombat
délután 16 óra*

Helyszín: gyülekezetünk temploma

Hozzák el szeretteiket, barátait is, hiszen meghívásunk nyitott, nem csak gyülekezetünk tagjainak szól!

Várjuk azokat az angyalkákat is, akik megosztanák otthonuk melegét

egy-két karácsonyi finomság, sütemény formájában szeretetvendégségünkön!

"Jászol-ölben drága Gyermekek,

Ég felé vigyen kegyelmed,

Hol dicsérve énekelnek

Édes hangú angyalok."

(328. ének 6. vers)

Keresztelő:

Huszár Miléna, Reich Benedek, Fehér Kende, Puskás Mária, Németh Gyöngyi

Házasságkötés:

Vass Zsolt és Kovács Éva, Port Gábor és Kun Gabriella

Temetés

Dr Zilahi Sebess László, Nagy Gábor

Szeretettel emlékezünk Zilahi-Sebess László testvérünkre, aki hosszú évekig volt hűséges kántorunk és presbiterünk. 2015. október 21-én vettünk Tőle búcsút. Találkozunk!

Zilahi-Sebess László Zoltán 1929. április 6-án Hajdúhadházon született egy Erdélyből áttelepült család legifjabb, nyolcadik gyermekeként. Néptanító édesapja és idősebb testvérei nyomába lépve ő is tanítóképzőt végzett. Első végzettsége kántortanító volt. Tanítóképzős korában és utána rövid ideig, amíg fel nem jött Budapestre, kántori szolgálatot is ellátott. Pályája kezdetén három évig általános iskolában is tanított. 1952-től nyugdíjba vonulásáig az Eötvös Lóránd Geofizikai Intézetben (ELGI) dolgozott. A számítástechnika úttörője volt a geofizika területén. Pályafutása alatt a folyamat aktív

részeseként végigélte a számítástechnika fejlődését. A földtudományok területén, főleg a geofizikában döntő érdeme van a számítógépek használatának elterjesztésében. Tevékenysége kiterjedt magára a geofizikára is, kandidátusi fokozatát is geofizikai témából szerezte. Az ELGI matematikai osztályának vezetője volt. Meghívott előadóként címzetes egyetemi tanár volt a Miskolci Egyetemen.

Pályafutását keretbe fogja a kántori szolgálat. Nyugdíjas korában a Rákosfalvi Református templom kántoraként visszatért az orgona-zenéléshez, az egyházi zenéhez.

A széles zenei és szakmai tudását nemcsak gyakorolta, hanem önzetlenül tovább is tudta adni.

Az utolsó heteiben, napjaiban is aktívan dolgozott a zenével és a matematikával is, és azok tanításával. A matematikai

statisztikát unokahúgának, Anikónak még a kórházi kezelés alatt is tanította. Az orgona oktatását pedig barátjának és szomszédjának, Aszódi Gábornak még egy-két nappal kórházba szállítása előtt is végezte.

Feleségével majdnem hatvan évig éltek együtt szeretetben. Amikor felesége nagybeteg lett, és állandó ápolásra és gondozásra szorult, a kórházban állandóan mellette volt egészen a felesége haláláig.

Idősebb fiát, Lászlót ő irányította a geofizikus pálya felé, olyan tudást és szakmai szemléletet átadva, amely csak később vált a szakmában széleskörűvé.

Fiatalabb fiát, Zoltán pedig a matematikai szemléletmódjának átadásával hozzásegítette ahhoz, hogy sikeres gépész és hegesztőmérnök válhatott belőle.

Női kör

Nők a Bibliában

Sok név szerint említett és még több névtelen nő szerepel a Bibliában, kik a maguk módján működtek közre és formálták Isten népének és az Istent kereső, őt követő emberek élettörténetét, váltak Isten terveinek részévé, lettek Jézus tanításainak eszközei.

A nők és az érzelmek

November 7-én szombat délután családi légkörben hallgathattuk Gimesi Zsuzsa református lelkipásztor – ki már csukott szemmel is eltalál gyülekezetünkbe - bevezető előadását. Majd azt követően a Biblia néhány nőalakját segítségül hívva cseréltük ki gondolatainkat istenképűségről, szerepeinkről, érzelmeinkről, félelmeinkről...

A különböző élethelyzeteket bemutató történetek ismét ráébresztettek bennünket arra, hogy Isten nem személyválogató és mindenki kicsinyes dolgával törődik. Így reménnyel tölthet el minket a tudat, hogy életkorunktól, háttérunktől, cselekedeteinktől függetlenül mindannyian fontosak vagyunk Számára.

Hasonlóak vagyunk, ugyanakkor sokat tanulhatunk egymástól

Felemelő élmény, amikor hasonló tapasztalatokkal rendelkező emberekkel találkozunk, és beszélgetünk. Ez a komfortzónán belül történik, és megerősít minket saját céljainkban, irányainkban. Kihívásokkal teli, amikor olyan emberekkel

találkozunk, akik másféle tapasztalatokkal rendelkeznek, s azért kapjuk útítársul őket, hogy tanuljunk tőlük. Mindkét élményben volt részünk a megjelentek aktív részvételének köszönhetően.

Igény merült fel a folytatásra. A tervek szerint a következő alkalom januárban lesz, melyre szeretettel várjuk a nőtestvéreket.

Molnár Judit

Az ajándékról

Ilyen is lehet az ajándék

Ahogy közeledni látszanak karácsonyi fenyőfánk gyertyafényei, úgy növekszik bennünk napról napra a feszültséggel teli várakozás is: milyen ajándékkal kedveskedjünk szeretteinknek. Vajon kapunk-e mi is ajándékot, ha igen, milyent.

Elmúlt időkben, mikor fiaim még cseperedtek, levelek születtek Jézuskához az óhajtott játékról, listák készültek más szeretteinknek szánt ruhákról, apróbb, nagyobb dolgokról. Kutattam emlékezetemben egy-egy elejtett szó, vagy célzás után: a „célszemély” minek örülne? Fürkészve nézegettem: illik-e majd a zöld bőrkesztyű a sötétkék télikabáthoz, vagy inkább a barnának örülne jobban?

És elkezdtem – épp ilyentájt, vagy még előbb – nyakamba venni a várost, leizzadva, megrakottan járni boltról boltra. Persze a dolgot egyszerűsítette, hogy hol zöld bőrkesztyűt, hol meg sötétkék

télikabátot nem lehetett kapni. Ugye, valaki még emlékszik...?

Mégis örömteliékké lettek ezek az órák, mert a tárgyon keresztül láthatatlanul is szeretetkapcsolatba kerültem az ajándékozottal. Majd ha izgatottan bontogatja..., majd, ha meglátja..., majd, ha felveszi. Jó esetben igazzá lett rajtam, hogy „Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld. 11, 25.) Rosszabb esetben a játék hamar bekerült a megunt játékok halmába. A ruha – feladatot adva a megajándékozottnak – az ő blokkjával igazolva visszakerült eladójához, vagy később megnyúlt, megfakult.

Örömeink elenyésznek tehát. A kérdés marad: ismerjük-e eléggé, akit ismerni vélünk, vagy megcsalnak érzelmeink?

Mivége is, hogy ajándékozunk és ajándékot várunk? És tudunk-e adni valamit

annak, aki valamikor megbántott, sértett minket, vagy kellemetlen volt számunkra?!

Pedig nemcsak Isten egyszülött Fiában tett ajándékát kaptuk, hanem Szentlelke által – ahogy Pál apostol a Rómaiakhoz írt levele 12. részének 6-8. verseiben írja – kegyelmi ajándékokkal is áldottak vagyunk. Lehetünk akár buzdítók, ha arra van szükség és jókedvű megbocsájtók is. Vagy megkergethetjük cseppnyi unokánkat, ha ezt kéri tőlünk, vagy csak csendben hallgatva megfoghatnánk édesanyánk kezét....

Hagyjuk tehát, hogy Isten minket magunkat tegyen ajándékká.

Blastyik Henrik

Gyerekkori karácsonyi emlék

Közeleg az advent, s három gyermekes anyukaként már készülődünk az ünnepre. Ebben az időszakban sokszor felmerül a kérdés gyermekeimtől, hogy mi, szülők mit kaptunk a Jézuskától az ő korukban. Gondolkodom a gyerekkori emlékeken, és rájövök, hogy nem emlékszem. Alig van emlék az ajándékokról, inkább csak az ünnepi díszekre, a hangulatra, az érzésekre emlékszünk. Emlékszem még arra is, hogy az ünnepek után az iskolában elmondva, hogy mit kaptunk, pl. társasjátékot, a többiek is azt kapták, nagyon egyforma volt az ajándékok sora, nem volt ekkora választék, mint ma. Az emlékekben elmerülve kettő karácsony jut eszembe, ami viszont nagyon is élénken él az én és testvéreim, unokatestvéreim emlékezetében.

A nagymamánknál, Cecén történt, ahol is az öt unokatestvér a karácsonyfa körül állva és lesve a csomagokat énekeltük a karácsonyi

dal. Nagyi szeme könnyes, de boldogan mosolyog. Nem emlékszem, hogy vajon miért, de a játékok közt mindegyikünkre várt egy-egy befőttes üveg. Nem értettük, de ahogy édesanyám átadta az üvegeket mind az öten boldogan nézegettük a tartalmát. Az üvegekben kedvenc ételeink voltak, semmi különleges, unokatestvéreim üvegében volt madártej illetve rizs leves, a nővérem tartár mártást kapott, az öcsémre nem emlékszem, én zúzalevest kaptam. Akkor délután, mintha még ma is látnám, ültünk a szőnyegen, csillagszóróztunk és az ölünkben lévő üvegekből falatoztunk. De hogy mik voltak a játékok? Senki sem emlékszik, csak a finom falatok és a különleges élmény maradt meg bennünk.

Egy későbbi karácsonyon történt, már középiskolás voltam, ruhaipari technikusnak tanultam. Nagymamám nyomdokaiba léptem, aki női ruhakészítő mesterként dolgozott. Imádtam kézműveskedni, alkotni, saját készítésű ajándékokat adni. Sokat olvastam, és nagynénémtől megszoktam, hogy jó vaskos kötetekkel ajándékoz meg, amit persze szilveszterre már ki is olvastam. Ezen a karácsonyon is vártam az új könyvet. Furcsa is volt, hogy valami vékony papírdarabot kapok. Forgattam jobbra-balra, nem érte, hogy mi történik. Elmagyarázták, hogy ez egy újság előfizetés, egy, azóta már nem létező SK (saját kezűleg) divatlap, ami egy évre szól. Hát nem mondom, hogy nem voltam csalódott. Elmúltak az ünnepek és januárban megérkezett az első lap, majd sorban a többi. Néhány hónap múlva újra összegyűlt a család nagymamámnál, az unokatestvérem confirmálása alkalmából. Amíg Miki a szobában körbe járkálva magolta a cecei templomtorony harangjának történetét, addig nagynéném és nagybátyám

fordult a fejemen, hogy miért nem az ünnepség után adják át az ajándékot, és minek ide jönnek és nem a fiukhoz, de több gondolatra nem jutott időm, mert nekem adták át a dobozt. Ismét nem értettem semmit. Kiderült, az újság első előfizetői között kisorsoltak 5 db varrógépet, amit a nagybátyámék nyertek meg, és most átadják nekem a „karácsonyi” ajándékként. Azt sem tudtam hová néztek, mit mondjak, nagyon boldog voltam és annyira jó volt, hogy végre egyszer együtt nevet az egész család. Azóta is ezzel a géppel dolgozom, ha akad egy kis időm varrogatni.

Ezen emlékek hatására gondoltam úgy, hogy gyermekeimnek a karácsonyt igyekszem úgy alakítani, hogy ne az ajándékokon legyen a fő hangsúly, hanem inkább az élmény maradjon meg mélyen az emlékezetükben.

Huszárné Herpai Orsolya

Csokit vagy Időt?

„És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándéknak és áldozatul az Istenek...”

Pál Levele Az Efézusbeliekhez: 5,2

Mindig csodálattal olvastam azokat a történeteket, amelyeket a gyülekezet tagjai osztottak meg a Zörgetőn keresztül. Örömmel fogadtam a felkérést, hogy írjak a Zörgető Adventi kiadásába. Arra kért Kata, írjam le: nekem milyen érzés ajándékot adni vagy kapni. Sok gondolat kavargott bennem. Még aznap este, sorra szedtem az elmúlt évek, hónapok eseményeit, amelyek

munkával teltek. Gondoltam, mi sem lesz egyszerűbb annál, mint felidézem valamelyik esetemet, amikor egy embertársam életében munkálkodott rajtam keresztül Isten. Így jutottam el arra az elhatározásra, hogy azt a történetet fogom megosztani a gyülekezettel, amikor a Fővárosi Önkormányzatnál, az én közben járásommal kapott egy család önkormányzati lakást. Azt gondolom, ennél nagyobb ajándékot nem tudunk adni azoknak a családoknak, akik segítségkéréssel, fordulnak hozzánk. Mi mást is írhatnék le, hiszen ez volt az elmúlt évek legcsodálatosabb ajándéka! Ez az az ajándék hosszú idő elteltével, amelyen keresztül értelmet nyert a munkám. Reményt, új esélyt kapott a család az életre. Gondolataim e körül az eset körül jártak. Miközben ezt az emléket porolgattam le, hogy kellőképpen cizellált mondatokat faragjak belőlük, a gyermekszáj közbe szólt. Így hát, egyáltalán nem cizellált, nem is ünnepi, inkább hétköznapi, kicsit gyarló is, és kicsit nagyon emberi... de engedjétek meg, hogy megosszam veletek, annál is inkább, mert ez a Mi életünk picinyke darabja.

Egyik hétfő reggel Dorka lányomat kivételes oknál fogva én vihettem logopédiai fejlesztésre. Annyira ritkák ezek a napok, hogy kislányom ünnepnapnak éli meg az alkalmat, amikor együtt lehetünk. Reggel kicsit sokáig alszunk, ágyban kávézunk, és kakaózunk, majd együtt mosunk fogat... majd elindulunk... Dorka csacsog folyamatosan a kis ovis társairól, óvó nénikről... Emma Póni lováról. Ramóna új Barbie babájáról. Ő mesél, én gondolatban sajnos messze járok. Dolgozom, azon görcsölök, mi mindent kell bepótolnom emiatt a pár óra miatt, amit most nem

én. Hiszen nem sokára jár a Mikulás, közeleg a születésnapja is, na és persze Karácsony is lesz, a társadalom által belém égetett szimbólumok körhintaként forognak körbe-körbe a szemem előtt: fenyőfa, díszek, vacsora, ajándék, rokonok, hal, bejgli, mézeskalács... (megfeledezve a Karácsony valódiságáról). Szóval,- Póni lovacska, Barbie baba... jegyzetek, gondolatban. Fejemben végig görgettem azt az internetes oldalt, amit a múlt héten néztem a számítógépen, valamilyen online játék üzlet,- tudván, hogy a decemberi beosztásom szinte csak 24 órás ügyeletekről fog szólni, most van időm vásárolni, megrendelem, kifizetem, kihozzák. Tehát, Barbie, Póni,... pipa.

Közben már az Örs vezér téren járunk, várjuk a villamost a 3-ast, az újat, Dorkának nagyon tetszik. Ezt szóvá is teszi.

Anya, ez a legszebb villamos a világon!

Nekem nem tetszik – válaszolok neki.

De miért anya? – húzza fel szemöldökét kislányom.

Mert nagyon kevés rajta az ülő hely! - mondom, miközben, egy idős hölgy gurulós szatyrát végig görgeti egyik lábfejemen, sietve elfoglalni az utolsó ülő helyet.

Anya! Tudod, mi kevés nagyon? - kérdezi duzzogva, karjait maga előtt összekulcsolva.

Mi kevés kicsim? – nézek rá kíváncsian.

Az idő, amit velem töltesz, az kevés nagyon! - mondja számon kérően.

Majd kérd a Mikulástól, hátha hoz nekünk sok időt, amit együtt tölthetünk – mondom neki komolytalanul, kicsit elviccelve zavaromat és kétségbeesésemet, hiszen érzem én is, hónapok óta, hogy többet vagyok bent a munkahelyemen, mint otthon.

Fontosabbak más emberek gyerekei, mint az sajátom. Gyorsan megnyugtatom lelkiismeretem, hogy nem tehetek mást. Dolgoznom kell!

Lassan megérkezünk az iskolába, a recepción elkérjük a lift kulcsot, föl liftezünk a 3. emeletre, ahol Délia néni tárt karokkal vár ránk. Dorka áthúzza a váltó cipőjét, közben Délia néni széles mosollyal néz rám e szavak kíséretében:

- Olyan szép ez a kislány.

– Igen az - helyeslem büszkén.

Majd kézen fogja gyermekem, és elviszi az egyik fejlesztő szobába.

Végre! - sóhajtok nagyot, és már elő is kapom telefonom és olvasom rajta az egyik egyesület által kiadott tanulmányt..... sok idő telik el így.

Dorka tart felém Délia nénivel.

Már kint vagyunk az utcán, buszra várunk. Látom gyermekem arcán, hogy valamin nagyon gondolkodik. Száját vékonyra szorítja össze. Szemét becsukja, vállait felhúzza, kis kezeit ökölbe szorítja... pár másodpercig tartja így magát. Majd megszólal:

- Anya, gondolkodtam.

- Min gondolkodtál Dorkám? – kérdezem kíváncsian.

- Azon gondolkodtam anya... hogy vajon a Mikulás nem csak csokit tud hozni, hanem kívánságokat is tud teljesíteni?- kérdezi nagyon izgatottan.

- Szerintem a Mikulásnak Istentől kapott csodálatos ereje van. Biztos vagyok benne, hogy a jó és hasznos kívánságokat örömmel teljesíti.

- Akkor jó, anya, mert én legyőztem magam... nem kérek csokit a Mikulástól, pedig nagyon szeretem. ...Inkább azt kérem, hogy több időd legyen, amit együtt tölthetünk, mert az sokkal fontosabb, mint a csoki és az ajándék. Nekem nagyon fontos lenne. Anya szerinted ezt tudja teljesíteni a Mikulás?

- Biztos vagyok benne, hogy a Mikulás elgondolkodik ezen, és a csoki és az ajándékok mellé oda tesz majd egy kis időt is, amit együtt tölthet...- nem sikerül befejeznem mondatom, mert Dorka félbe szakít:

- Hányszor mondjam még anya, hogy nem az ajándék fontos és nem a karácsonyfa hanem, hogy együtt vagyunk!

- Ezt honnan tudod kicsim?

- Megmondjam?

- Hát persze, mindenképpen, nagyon kíváncsi vagyok.

- Isten súgta a fülemben...- suttogja Dorka természetes egyszerűséggel.

Megérkezik a busz, felszállunk rá. Szégyellem magam. A mellkasom környékén kis nyomást is érzek. Dorka kizökkent ebből a szorongató érzésből.

- Anya, az IKEA-ban eszünk hot-dogot ebédre? – kérdezi csillogó szemekkel.

Hát persze.

Ettünk hot-dogot, a nap következő részében próbáltam kikapcsolni a munkát, nem gondoltam az intézményben élő családjaimra. Minden erőmet összeszedve igyekeztem csak Dorkára figyelni. Sétálva mentünk haza, majd rajzoltunk, színeztünk, beszélgettünk.

Azon a héten, a szerdai értekezleten a vezetőnőm feltette a kérdést, amit már egyébként vártam.

- December 6-án a bent lakó gyerekek számára Mikulás ünnepséget meg kell tartani, kire számíthatok?

Villámgyorsan emelem fel a karom, lendítés közben félúton egy nyilallást érzek a szívem környékén, ólomként ejtem magam mellé vissza. Mindezt a másodperc tört része alatt.

Vezetőnőm felhúzott szemöldökkel néz rám.

- A mikuláscsomag mellé a Mikulás időt is rak az ablakba – válaszolok. Elszánt, nagyon komoly arcot vágva.

- Nem értem - mondja.

- Időt! Amit a gyermekemmel tölthetek- mondom mosolyogva, mert ahogyan hallom a saját szavaimat, annál jobban értem, mit kell tennem.

- Szabadságot szeretnék kérni arra a hétvégére! - mikor ezt kimondom, megkönnyebbülést érzek. Vezetőnőm kérdően néz rám.

- Ezt most találtad ki?- kérdezi kicsit felháborodva.

- Nem én találtam ki! Ezt éppen most súgta Isten a szívemnek – válaszolom hangosan széles mosollyal az arcomon.

Gyermekem ráébresztett, hogy belőle csak egy van, és Ő most gyermek, most van rám szüksége. Hiszem, hogy Isten céllal küldte arra az új villamost, amikor éppen a megállóban álltunk a gyermekemmel.

Beszélgetésünk Dorkával ráébresztett, hogy a munkahelyemen mindig lesznek gyermekek. A mostaniak, akik jelenleg bent élnek sosem fognak arra emlékezni, hogy

2015. decemberében nem Zsuzsa néni kísérté be a Mikulást a feldíszített szobába. A gyermekemnek viszont maradandó emléke lesz arról, hogy a Mikulás a csoki mellé sok-sok Időt hozott, amit az anyukájával tölthet.

Családom és magam nevében kívánok mindannyitoknak Időt, amit szeretteitekkel tölthetek, Isten Áldásával.

“Mert az Istennek beszéde élő és ható és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait”

A Zsidókhöz Írt Levél: 4,12

Lakatos Zsuzsanna

KARÁCSONYI TÖRTÉNET – A HÁROM FA LEGENDÁJA

„Réges-régen, távoli vidéken, sűrű erdővel borított domb tetején állt három fa. Ahogy a szél borzongatta leveleiket, maguk közt álmaikról, reményeikről suttoztak.

Az egyik fa így szólt: „Ha majd egyszer kívágnak, kincsesláda szeretnék lenni! Minden oldalamat gyönyörű faragások díszítik, és sok ezüstöt, aranyat, drágaköveket tarthatok majd!” A második fa így folytatta: „Én hajó leszek. Hatalmas tengereket fogok bejárni! Az én fedélzetemen mindenki biztonságban érezheti magát, királyokat és királynőket szállítok majd. A Föld széléig vitorlázok!”

A harmadik fa is megszólalt: „Én az erdő legnagyobb, legegyszerűsebb fájává nővök fel. Ahogy rám néznek az emberek a dombtetőn, közben Istenre gondolnak, akihez az én ágaim közel lehetnek. Az emberek mindig emlékezni fognak rám!”

Teltek-múltak az évek. Egy napon favágók jöttek az erdőbe. Egyikük végigmérte az első fát, és így szólt: „Ez elég erősnek néz ki. Egy asztalos biztos szívesen megveszi majd!” Hozzáláltak, hogy kivágják. A fa boldog volt, mert azt gondolta, biztosan kincsesláda készül majd belőle.

A második fához érve az egyik favágó felkiáltott: „Ezt nézzétek! Micsoda törzse van! Ezt egy hajóácsnak adjuk el!” A fa boldog volt, mert úgy hitte, álma valóra válik: hatalmas hajóként ringatózhat a tengeren. Ahogy a favágók a harmadik fához értek, szegény teljesen megrémült. Hiszen ha kivágják, vége az álmainak! De az egyik favágó éppen őt választotta. Hatalmas fejszecsapásokkal el is kezdték vágni. Ahogy az első fa az asztalozóhoz érkezett, az asztalos munkához látott, és etetőjászat készített belőle. Nem lett kincsesláda, oldalát nem díszítették szép faragások. Egy istállóba állították, és kincsek helyett szénával töltötték meg. Bizony, nem erre vágyott! A második fát szétfűrészelték, de nem hatalmas tengeri vitorlás, hanem egyszerű halászbárka lett belőle. Reményei, hogy királyokat, királynőket szállíthat, szintén szertefoszlottak. A harmadik fából pedig egyszerűen csak gerendákat készítettek, és egy sötét pajtában hagyták. Csendben teltek az évek, és a három fa régen el is felejtette, mi mindenről álmodott. Történt egyszer, hogy pont abba az istállóba, ahol az első fa jászolként szolgált, egy fiatal házaspár érkezett. Éjszaka megszületett várva-várt gyermekük. Jó lett volna bölcsőbe fektetni, de csak egy szénával telt jászol állt ott. Belefektették hát a babát. Hirtelen fényesség ragyogott fel a sötét éjben, angyali énekszó hallatszott, majd pásztorok csoportja állt megilletődve a jászol felett. Később

messziről érkezett bölcsek rakták eléje gazdag ajándékukat, melyet a gyermeknek hoztak. És az első fa ekkor úgy érezte, hogy mégis teljesült az álma. Hiszen a világ legnagyobb kincsét e napon éppen ő tarthatja!

Jó néhány év múlva egy tó partján néhány férfi szállt abba a halászhajóba, amit a második fából készítettek. Egyikük annyira fáradt volt, hogy rögtön le is feküdt, és elaludt. Mikor már a tó közepén jártak, hatalmas vihar kerekedett. A fa attól félt, nem lesz elég erős ahhoz, hogy az embereket megvédje. A férfiak is megrémültek, és felébresztették alvó társukat. Ő felkelt, és ennyit mondott: „Hallgass, némulj el!” Abban a pillanatban elült a vihar. Ekkor értette meg a második fa, hogy reménye valóra vált, hiszen deszkáin a legnagyobb királyt hordozhatta!

Nem sok idő telt el, s egy pénteki napon a sötét pajtából előhozták a gerendákat, amiket a harmadik fából készítettek. Az egyiket egy töviskoronás férfi vállára fektették. Csúfolódó tömeg kísérte a városból a domb tetejére. Ott a gerendára szögezték a férfit, hogy kivégezzék. Milyen szörnyű! A fa szinte iszonyodott önmagától. De mikor eljött a vasárnap, a fa megértette, hogy a legnagyobb megtiszteltetés érte: Istenhez olyan közel volt, amennyire egy fa csak lehet! Hiszen Jézus Krisztust feszítették rajta keresztre. A fa vágya teljesült, mert az emberek mindig emlékezni fognak rá.” (norvég mese)
 “Nem mindig tudjuk, Istennek milyen terve van velünk. De azt tudhatjuk, ha az Ő útjai nem is a mi útjaink, akkor is minden a javunkra szolgál.” (Róma 8:28)

Gerard van Honthorst: A pásztorok imádása

Az Úr születése

Amikor megszületett,
Nem követték angyalok,
Nem keresték őt bölcsek,
Nem dicsérték pásztorok.

Nem volt nagy népszámlálás,
Amely elrendeltetett.

Magam sem vettem észre
Hogy bennem megszületett.

Nem láttam őt, mint János
A dicsőülés hegyen.

Nem tartottam fontosnak:
Az ige testté legyen.

Nem kerestem sem őt, sem
Hiányát a kereszten.

Ő se engem. Tudta jól
Hol vagyok. Ismert engem..

Magam sem vettem észre
Hogy bennem megszületett.

Áprilisi Karácsony
Itt van. Elvégeztetett.

Az Úr születése

Amikor megszületett,
 Nem követték angyalok,
 Nem keresték őt bölcsek,
 Nem dicsérték pásztorok.

Nem volt nagy népszámlálás,
 Amely elrendeltetett.
 Magam sem vettem észre
 Hogy bennem megszületett.

Nem láttam őt, mint János
 A dicsőülés hegyen.
 Nem tartottam fontosnak:
 Az ige testté legyen.

Nem kerestem sem őt, sem
 Hiányát a kereszten.
 Ő se engem. Tudta jól

Hol vagyok. Ismert engem..

Magam sem vettem észre
 Hogy bennem megszületett.
 Áprilisi Karácsony
 Itt van. Elvégeztetett.

Ady Endre: Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
 Mikor a lelkem roskadozva vittem,
 Csöndesen és váratlanul
 Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
 Hanem jött néma, igaz öleléssel,
 Nem jött szép, tüzes nappalon
 De háborus éjjel.

És megvakultak
 Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
 De őt, a fényest, nagyszerűt,
 Mindörökre látom.

Istentisztelet (Minden hónap utolsó vasárnapján úrvacsoraosztás)	Vasárnap 10:00 órakor
Gyermek istentisztelet (az istentisztelettel egy időben a gyülekezeti teremben)	Vasárnap 10:00 órakor
Bibliaóra	Csütörtök 18:00 órakor
Ifi óra	Péntek 18:00 órakor
BRFK	Péntek 19:00 órakor
Minden hónap második vasárnapján istentisztelet után közösségépítő beszélgetés egy pohár tea és kávé mellett.	
Minden hónap első keddjén 18h-tól szolgálók bibliaórája.	
Szépkorúak bibliaórája	Kéthetente kedden 10 órakor

Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!

Elérhetőségeink:

Csenki András lelkipásztor
 Telefon: 06 30/227-6675
 Kiss László gondnok

Cím: 1106 Bp., Kerepesi út 69.
 Telefon: 06 1/260-6943

Email: rakosfalva@gmail.com
 Honlap: www.rakosfalva.net

Hivatali idő:

Kedd.....09:30 - 12:30-ig
 Csütörtök..... 16:00 - 19:00-ig
 Péntek..... 09:30 - 12:30-ig

Idős, beteg, nem tud eljönni istentiszteletre?

Hívjon fel a 260-6943-as telefonon, és autóval elhozzuk, majd hazavisszük vasárnaponként!

